

მეორმოცე მუხლის დაფარული ისტორია — ოცდამეხუთე ნომერი

ეზეკიელი ნომერი ექვსი

Jeff Pippenger

2026-08-11

მე ვეყრდნობოდი „მოწმობებში“ არსებულ ერთ მონაკვეთს, რომელიც ჭეშმარიტების სხვადასხვა ხაზს გვაწვდის ეზეკიელის, ესაიასა და იოანეს გამოცდილებასთან დაკავშირებით საწმიდარში. იოანე შემობრუნდა, რათა ეხილა ხმა, რომელიც მის უკან ისმოდა, გამოცხადების პირველ თავში.

მე სულში ვიყავი უფლის დღეს, და ჩემს უკან გავიგონე დიდი ხმა, ვითარცა საყვირისა, რომელიც ამბობდა: მე ვარ ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი; და: რაც ხედავ, დაწერე წიგნში და გაუგზავნე აზიაში მყოფ შვიდ ეკლესიას: ეფესოს, და სმირნას, და პერგამოსს, და თიატირას, და სარდესს, და ფილადელფიას, და ლაოდისკიას. და მივბრუნდი, რათა მეხილა ხმა, რომელიც მელაპარაკებოდა. და როცა მივბრუნდი, ვიხილე შვიდი ოქროს სასანთლე. გამოცხადება 1:10–12.

პატმოსის კუნძულიდან, ხოლო შემდეგ ზეციურ საწმიდარში, სადაც იოანე ხედავს ქრისტეს ხილვას, რომლის შესახებაც დანიელის წიგნის მეათე თავში გადმოცემული იგივე ხილვაა, რომლის შესახებაც ქალბატონი უაიტი გვამცნობს.

„იმ დღეებში მე, დანიელი, სამ სრულ კვირას ვგლოვობდი. სასურველი პური არ მიჭამია, არც ხორცი და არც ღვინო შემოსულა ჩემს პირში, და საერთოდ არ მცხია ზეთი.... მაშინ ავაპყარი თვალნი ჩემნი, შევხედე, და აჰა, ერთი კაცი სელით იყო შემოსილი, და მისი წელნი უფაზის წმიდა ოქროთი იყო შემოსარტყლული. მისი სხეულიც ქრიზოლითს ჰგავდა, მისი სახე — ელვის ხილვას, მისი თვალნი — ცეცხლის ლამპრებს, მისი მკლავნი და მისი ფერხნი — გაპრიალებული სპილენძის ბზინვარებას, ხოლო მისი სიტყვების ხმა — სიმრავლის ხმას“ (დანიელი 10:2–6).

„ეს აღწერა მსგავსია იმ აღწერისა, რომელიც იოანემ მიიღო, როდესაც ქრისტე მას პატმოსის კუნძულზე გამოეცხადა. არავინ ნაკლები, ვიდრე მე ღვთისა, გამოეცხადა დანიელს. ჩვენი უფალი სხვა ზეციერ მაცნესთან ერთად მოდის, რათა ასწავლოს დანიელს, რა მოხდებოდა უკანასკნელ დღეებში.“ Sanctified Life, 49.

პირველი ცხრა მუხლი ცხადყოფს, თუ როგორ იხსნება იესო ქრისტეს გამოცხადება ადამიანთა გამოსაცდელი დროის დახურვამდე ცოტა ხნით ადრე. ეს გამოცხადება ღმერთმა მისცა იესოს, რომელმაც იგი მისცა გაბრიელს, ხოლო გაბრიელმა — იოანეს, იმ დავალებით, რომ იოანეს ეს უწყება შვიდი ეკლესიისათვის გაეგზავნა. ესაიამ იგივე გასაკეთებელი დავალება მეექვსე თავში მიიღო, ხოლო ეზეკიელმა იგივე მანდატი მეორე და მესამე თავებში მიიღო. იოანე ტყვეა, როდესაც თავის დავალებას იღებს; ეზეკიელი და დანიელი ბაბილონში ტყვეები არიან, ხოლო ესაია იუდას ბოროტი მეფის, ახაზის, ისტორიულ ეპოქაში ცხოვრობს.

„იყო ბორბლები ბორბლებში, ისეთი რთული წყობით, რომ ერთი შეხედვით ეზეკიელს ისინი სრულ არეულობად მოეჩვენა. მაგრამ როდესაც ისინი მოძრაობდნენ, ეს ხდებოდა მშვენიერი სიზუსტითა და სრულყოფილი თანხმობით. ზეციური არსებები ამოძრავებდნენ ამ ბორბლებს, ხოლო ყველაფერზე მაღლა, დიდებულ საფირონის ტახტზე, იყო მარადიული; და ტახტის ირგვლივ იყო შემომსალტველი ცისარტყელა, მაღლისა და სიყვარულის სიმბოლო. ამ ხილვის საშინელი დიდებით ძლეულმა ეზეკიელმა პირქვე დაეცა, როდესაც ხმამ უბრძანა, წამოდგარიყო და მოესმინა უფლის სიტყვა. შემდეგ მიეცა მას გამაფრთხილებელი უწყება ისრაელისათვის.“ Testimonies, 751.

ამის შემდეგ მოვისმინე უფლის ხმა, რომელიც ამბობდა: ვინ გავგზავნო და ვინ წავა ჩვენთვის? ხოლო მე ვთქვი: აჰა, მე აქ ვარ; მე გამგზავნე. ესაია 6:8.

„ეს ხილვა ეზეკიელს მიეცა იმ დროს, როდესაც მისი გონება პირქუში წინათგრძნობებით იყო სავსე. მან დაინახა თავისი მამების ქვეყანა გაპარტახებული...“

ამგვარადვე, როდესაც ღმერთი საყვარელ იოანეს ეკლესიის ისტორიის მომავალ საუკუნეთათვის გახსნას აპირებდა, მან მას მაცხოვრის თავისი ხალხისადმი ზრუნვისა და მზრუნველობის დასტური მისცა, გაუმჟღავნა რა მას „ერთი, კაცის ძის მსგავსად,“ რომელიც სასანთოლებს შორის დადიოდა, რაც შვიდ ეკლესიას განასახიერებდა. ...

„ეს გაკვეთილები ჩვენს სასარგებლოდ არის მოცემული. საჭიროა, ჩვენი რწმენა ღმერთზე იყოს დამყარებული, რადგან ჩვენ წინაშე დგას დრო, რომელიც ადამიანთა სულებს გამოსცდის. ...“

„ჩვენ ვდგავართ დიდი და საზეიმო მოვლენების ზღურბლზე. წინასწარმეტყველება სწრაფად სრულდება. უფალი კართან არის. მალე ჩვენს წინაშე გაიხსნება დრო, რომელიც უდიდესი მნიშვნელობით აღავსებს ყოველს ცოცხალს. წარსულის დავანი კვლავ აღიმკრება; ახალი დავანიც აღმოცენდება. ის სცენები, რომელნიც ჩვენს სამყაროში უნდა გათამაშდეს, ჯერ კიდევ სიზმრადაც კი არავის მოუვლენია. სატანა მოქმედებს ადამიანურ იარაღთა მეშვეობით. მათ, ვინც ძალისხმევას იჩენს, რათა შეცვალონ კონსტიტუცია და მოიპოვონ კანონი, რომელიც კვირა დღის დაცვას აიძულებს, მცირედ თუ ესმით, რა იქნება ამის შედეგი. კრიზისი უკვე კარს არის მომდგარი.

„მაგრამ ამ დიდ საგანგებო ვითარებაში ღვთის მსახურებმა საკუთარ თავზე არ უნდა იქონიონ ნდობა. ესაიას, ეზეკიელისა და იოანესთვის მიცემული ხილვებში ჩვენ ვხედავთ, რამდენად მჭიდროდ არის დაკავშირებული ზეცა დედამიწაზე მიმდინარე მოვლენებთან და რაოდენ დიდია ღვთის მზრუნველობა მათ მიმართ, ვინც მის ერთგულებას ინარჩუნებს. ქვეყნიერება მმართველის გარეშე არ არის. მომავალი მოვლენების განგებულება უფლის ხელშია. ზეცის დიდებულებას თავისივე ზედამხედველობაში აქვს როგორც ერების ბედი, ისე თავისი ეკლესიის საზრუნავი. ...“

ეზეკიელის ხილვაში ღმერთს თავისი ხელი ქერუბიმების ფრთებქვეშ ჰქონდა. ეს იმის სასწავლებლად იყო, რომ სწორედ საღვთო ძალაა, რომელიც მათ წარმატებას ანიჭებს. იგი მათთან ერთად იმოქმედებს, თუ ისინი უსამართლობას განიშორებენ და გულითა და ცხოვრებით წმიდანი გახდებიან.

ცოცხალ არსებათა შორის ელვის სისწრაფით მოძრავი კაშკაშა ნათელი გამოხატავს იმ სისწრაფეს, რომლითაც ეს საქმე საბოლოოდ დასრულებისკენ წარიმართება. ...

„ძმანო, ახლა არც გლოვისა და სასოწარკვეთილების დროა, არც ეჭვსა და ურწმუნოებას დამორჩილების. ქრისტე ახლა აღარ არის მხსნელი იოსების ახალ სამარხში, დიდი ლოდით დახშული და რომაული ბეჭდით დაბეჭდილი; ჩვენ აღდგომილი მხსნელი გვყავს. იგი არის მეფე, ცაბაოთ უფალი; იგი ქერუბიმებს შორის ზის; და ხალხთა შუღლისა და მღელვარების შუაგულშიც კვლავ იცავს თავის ხალხს. ის, ვინც ზეცაში მეფობს, ჩვენი მხსნელია. იგი ყოველ განსაცდელს ზომავს. იგი თვალყურს ადევნებს ღუმლის ცეცხლს, რომელმაც ყოველი სული უნდა გამოსცადოს. როცა მეფეთა სიმაგრენი დაემხოზა, როცა ღვთის რისხვის ისრები მის მტრებს გულს განუგმირავს, მისი ხალხი უსაფრთხოდ იქნება მის ხელებში.“

Testimonies, ტომი 5, 752–754.

ოთხი ბიბლიური მოწმე ადასტურებს იმ ფაქტს, რომ იესო ქრისტეს გამოცხადების უწყება ეძლევათ იმ ადამიანებს, რომელთაც წინასწარმეტყველის ეს გამოცდილებები საწმიდარში განასახიერებს. სწორედ მაშინ, როდესაც ზეციურ საწმიდარში შევდივართ, გვეძლევა ის უწყება, რომლის ქადაგებაც დაგვედგინა. „ღუმლის ცეცხლი“, რომელიც „ყოველ სულს“ გამოსცდის, არის მალაქიას მესამე თავის ღუმელი.

მაგრამ ვინ აიტანს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის როგორც მადნობლის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპოწი. და დაჯდება იგი, როგორც ვერცხლის მადნობელი და განმწმენდელი; და განწმენდს ლევის ძეთ, და გამოახურვებს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს მსხვერპლი სიმათლით. მაშინ სასიამოვნო იქნება უფლისათვის იუდას და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში. მალაქია 3:2–4.

გამომწრთობი იცის, რომ ვერცხლი ქურაში საჭირო ხანგრძლივობით იმყოფებოდა მაშინ, როცა ვერცხლი იმდენად წმინდა ხდება, რომ გამომწრთობის სახეს ირეკლავს. ეს ფაქტი იმის შესახებ, თუ როგორ იწმინდებოდა ვერცხლი ძველად, შეესაბამება მიზეზობით ზმნას „marah“, რომელიც დანიელმა მეათე თავში იხილა. ამ უკანასკნელ დღეებში უფალს თავისი ხალხი საწმიდარში შეჰყავს, რათა გამოსცადოს, განწმინდოს და გაასუფთაოს ისინი, ვინც უნდა გახდნენ ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშის ნაწილი. ამ დროის მონაკვეთში „იგი იმოქმედებს ჩვენთან ერთად“, „თუ“ ჩვენ „მოვიშორებთ ურჯულოებას და გულითა და ცხოვრებით წმინდები გავხდებით“. ზოგნი, როგორც დანიელის მეათე თავში, გაურბიან ამ გამოცდილებას, ხოლო ისინი, რომელთაც დანიელი განასახიერებს, ხედავენ იესო ქრისტეს გამოცხადების დიდ სარკით ნაჩვენებ ხილვას, და, როგორც ესაია აღწერს, მათ ბაგეებს სამსხვერპლოდან აღებული ნაკვერჩხალი შეეხება და ისინი განიწმინდებიან და მომზადდებიან, რათა უწყება

გადასცენ როგორც განდგომილ ეკლესიას, შემდეგ კი სამყაროს.

უწყება წარედგინება საწმიდარში მყოფ იმ ერთგულ სულებს. ლევიანნი ოცდასამი, როდესაც ორმოცდამეათობის ჟამს შეესაბამება, განკუთვნილია, რომ ასახავდეს აღთქმის კიდობანს უწმიდეს ადგილზე. რწმენით, თავის მესიჯთა წყობის მიხედვით, ამ თავის სტრუქტურა წმინდა ისტორიაში სამ ნიშნულს გამოავლენს, რომლებშიც ღუმელის გამოცდა აღსრულდება. ღვთიურად ღრმა — ოცდასამი თავის წინასწარმეტყველური სტრუქტურა წინასწარმეტყველების შემსწავლელს საშუალებას აძლევს, ეზეკიელი პირველ თავში, პირველ მუხლში მოიძიოს.

და იყო ეს ოცდამეათე წელს, მეოთხე თვეში, თვის მეხუთე დღეს, როდესაც მე ვიყავი ტყვეთა შორის ქებარის მდინარესთან, გაიხსნა ცანი და ვიხილე ღმერთის ხილვები. თვის მეხუთე დღეს, რომელიც იყო მეფე იეჰოიაქინის დატყვევების მეხუთე წელი. ეზეკიელი 1:1, 2.

ასე რომ, როგორც მღვდელი ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს, ეზეკიელი იმყოფება მეჩვიდმეტე იუბილეს ციკლის ოცდამეათე წელს, ნაბუქოდონოსორის მიერ იერუსალიმის სამიდან მესამე ალყამდე ხუთი წლით ადრე, ძვ. წ. 587 წელს. მუხლში მოხსენიებული ოცდამეათე წელი არის ოცდაათი წელი ძველი აღთქმის ისტორიის უდიდესი აღორძინების შემდეგ, და ეს არის მეხუთე დღის მეხუთე წელი; ამგვარად, რიცხვი ხუთი ეზეკიელის მოწმობაზეა დასმული. პირველ ორ მუხლში ვპოულობთ, რომ ოცდაათი ერთხელ არის აღნიშნული, ხოლო რიცხვი ხუთი სამჯერაა ნახსენები. ლევიანთა ოცდამესამის იმ წყობაში, რომელიც სულთმოფენობის პერიოდს შეესაბამება, ოცდაათით წარმოდგენილი მეორე გამოცდა აღწევს საყვირთა დღესასწაულამდე, ხუთი დღე — ქრისტეს ამაღლებამდე, შემდეგ ხუთი დღე — გამოსყიდვის დღემდე, შემდეგ კიდევ ხუთი დღე — იმ ნიშანსვეტამდე, რომელიც გამოხატავს როგორც პირველსა (სულთმოფენობას), ისე უკანასკნელს (კარვობას) წვიმას. ეს წყობა წარმოაჩენს ოცდაათს, რომელსაც მოსდევს ხუთის სამი საფეხური. ეზეკიელი ტამარშია, ხოლო ლევიანთა ოცდამესამის წყობა არის კიდობანი.

ისტორია მოწმობს იმ ფაქტს, რომ ამ ეტაპზე ეზეკიელი იმყოფება სიმბოლურ ალყამდე ხუთი წლით ადრე, ალყისა, რომელიც დასასრულს მოასწავებს მალე მოსასვლელ საკვირაო კანონს, როგორც ეს წარმოდგენილია იერუსალიმის განადგურებით. რიცხვი „ხუთი“ ლევიანთა ოცდამესამე თავის კონსტრუქციის ძირითადი ელემენტია, ისევე როგორც რიცხვი ოცდაათი.

ამ სტატიებში ნაჩვენებია, რომ როდესაც თავის პირველი ოცდაორი მუხლი შეპირისპირებულია საბოლოო ოცდაორ მუხლს, ხოლო შემდეგ ეს ორი, ოცდაორი მუხლისაგან შემდგარი ხაზი ერთადაა შეპირისპირებული ორმოცდამეათე დღის სეზონთან, მკაფიოდ არის წარმოჩენილი სამსაფეხურიანი გამოცდის პროცესი, რომელიც მალაქიას ღუმლის ცეცხლია. ამ სამი საფეხურიდან პირველსა და მესამეში მოიპოვება ალფა და ომეგა, რომელიც შედგება ოთხი ნიშნულის მიმდევრობისაგან, და ეს მიმდევრობა ერთ საფეხურს წარმოადგენს.

პასეკი, რომელსაც მოსდევს უფუარი პურის დღესასწაული, რომელსაც მოსდევს ქერის პირველნაყოფთა შესაწირავი, შემდეგ კი ხუთი დღე უფუარი პურის დღესასწაულის დასასრულამდე. ეს ოთხი ნიშნული შეადგენს პირველ გამოცდას, და იესო ყოველთვის ასახავს დასასრულს დასაწყისის მეშვეობით; მესამე გამოცდაც ასევე შედგება ოთხი ნიშნულისგან. საყვირთა დღესასწაული, შემდეგ ქრისტეს ამაღლება, რომელსაც მოსდევს გამოსყიდვის დღე, და შემდეგ ხუთი დღის შემდეგ როგორც ორმოცდამეათე დღის, ისე კარვობის დღესასწაულის დადგომა. ორმოცდამეათე დღე ადრეული წვიმის სიმბოლოა, ხოლო კარვობა გვიანი წვიმის სიმბოლოა. ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავის მოდელში ორმოცდამეათე დღეც და კარვობაც თანხვდება.

იხარეთ მაშ, სიონის ძენო, და გაიხარეთ უფალში, თქვენს ღმერთში; რადგან მან მოგვით პირველი წვიმა სამართლიანი საზომით, და ჩამოგივლენთ თქვენთვის წვიმას, პირველ წვიმას და გვიან წვიმას პირველ თვეში. იოელი 2:23.

საბოლოო გამოცდისა და განწმენდის პროცესი დაიწყო 2023 წლის 31 დეკემბერს. პირველი გამოცდა იყო საძირკვლოვანი გამოცდა, რომელიც სიმბოლურად გამოისახა „შენი ერის მძარცველთა“ შესახებ დაპირისპირებით, რამაც დაყო ის ჯგუფი, რომელიც მანამდე უკვე გამოცდილი იყო 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუებით.

„ისტორიასა და წინასწარმეტყველებაში ღვთის სიტყვა გამოსახავს ჭეშმარიტებასა და ცდომილებას შორის ხანგრძლივად მიმდინარე ბრძოლას. ეს ბრძოლა ჯერაც გრძელდება. რაც ყოფილა, კვლავ განმეორდება. ძველი დავები კვლავ გაცოცხლდება და ახალი თეორიები განუწყვეტლივ იშვება. მაგრამ ღვთის ხალხმა, რომელმაც თავისი რწმენითა და წინასწარმეტყველების აღსრულების საქმეში მონაწილეობით თავისი წილი შეიტანა პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზების უწყებათა გამოცხადებაში, იცის, სად დგას. მათ აქვთ გამოცდილება, რომელიც რჩეულ ოქროზე უფრო ძვირფასია. მათ კლდესავით მტკიცედ უნდა იდგნენ და თავიანთი სასოების დასაბამი მტკიცედ შეინარჩუნონ აღსასრულამდე.“ Manuscript Releases, ტომი 1, 47.

ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავში პირველი გამოცდა წარმოდგენილია სამისგან შემდგარი წინასწარმეტყველური შერწყმით, რომელსაც ხუთი დღის შემდეგ უფუარო პურის დასასრული მოსდევს. პასეკი იყო პირველი დღე, უფუარო პურის დღესასწაული იყო მეორე დღე, ხოლო პირველი ნაყოფის შესაწირავი — მესამე დღე. ხუთი დღის შემდეგ უფუარო პურის დღესასწაული დასრულდა. სამი გამოცდიდან პირველის წინასწარმეტყველური წყობა ასევე წარმოდგენილია მესამე და საბოლოო გამოცდაშიც. იმ მესამე გზანიშნულში, რომელიც სამი გზანიშნულისგან შედგება და რომელსაც ერთი მოსდევს, საყვირთა დღესასწაული არის პირველი დღე, ხოლო ქრისტეს ამაღლება ხუთი დღის შემდეგაა, შემდეგ, კიდევ ხუთი დღის შემდეგ, მოსდევს შერიგების დღე, ხოლო ხუთი დღის შემდეგ როგორც ორმოცდამეათობა, ისე კარვობის დღესასწაული აღნიშნავს მალე მოსასვლელ კვირის კანონს, რომელიც ეზეკიელის წიგნში წარმოდგენილია როგორც იერუსალიმის განადგურება.

უსაფუარო პურის დღესასწაულის დასასრულსა და საყვირების დღესასწაულს შორის არის ოცდაათი დღე, რომლებიც არა მხოლოდ მღვდლის სიმბოლოს წარმოადგენენ,

არამედ ღვთაებრივ ილუსტრაციაში წარმოდგენილ სამ განსაცდელს შორის მეორესაც.

ქრისტეს ნათლობა ასახავს პასექის, უფუარი პურისა და პირველნაყოფთა სამ ნიშნულს, რადგან ეს სამი ნიშნული წარმოადგენს ქრისტეს სიკვდილს, დამარხვასა და აღდგომას. ეს სამი საფეხური, რომელთაც მოჰყვება ხუთი დღე მეოთხე საფეხურამდე, წარმოდგენილია უფუარი პურის დღესასწაულის დასასრულით. ნათლობა ამ სამ საფეხურს წარმოგვიდგენს ერთ მოკლე მომენტში, როცა იოანემ თავისი მესია მონათლა. საგაზაფხულო დღესასწაულები ამ სამ საფეხურს თითოეული მათგანის შორის ერთი დღით განაცალკევებს, ხოლო საშემოდგომო დღესასწაულები ამ სამ საფეხურს ხუთი დღით განაცალკევებს.

როდესაც გაზაფხულის დღესასწაულთა პირველ გამოცდას მივუსადაგებთ როგორც სამი გზამარკერის ერთობლიობას, რომელსაც ხუთი დღის შემდეგ ერთი გზამარკერი მოსდევს; და შემდეგ შემოდგომის დღესასწაულებს მივუსადაგებთ როგორც სამ გზამარკერს, რომელსაც ხუთი დღის შემდეგ ერთი გზამარკერი მოსდევს, დგინდება წინასწარმეტყველური სტრუქტურა, რომელიც შედგება სამიანი ალფა-გზამარკერისაგან, რომელსაც ხუთი დღე მოსდევს, რასაც შემდეგ მოსდევს ოცდაათი დღე, და შემოდგომის დღესასწაულთა მესამე გამოცდა, როგორც სამი გზამარკერისგან შემდგარი გზამარკერი, რომელსაც ხუთი დღე მოსდევს — ეს სტრუქტურა აჩვენებს პირველ გამოცდას, როგორც მთლიანობაში ხუთ დღეს მომცველს, რასაც მოსდევს ოცდაათდღიანი მეორე გამოცდა, რომელიც აღწევს ხუთდღიანი მესამე გზამარკერამდე. ხუთს პლუს ოცდაათი, პლუს ხუთი არის ორმოცი ($5 + 30 + 5 = 40$).

ქრისტეს ნათლობას დაუყოვნებლივ მოჰყვა ორმოცი დღე, რომლებიც სამი გამოცდით დასრულდა. ბევრად მეტის ამოცნობა შეიძლება ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავის სტრუქტურაში, ორმოცდაათობის პერიოდთან ერთად განხილვისას, მაგრამ სხვა დონეზე ეს თავი წარმოადგენს კიდობანს წმიდათა წმიდაში.

ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავში საგაზაფხულო და საშემოდგომო დღესასწაულები ორ შაბათს შორისაა მოთავსებული. ეს ორი შაბათი წარმოადგენს ორ დამფარავ ქერუბიმს, ხოლო სულთმოფენობის ჟამის ნიშნულები, რომლებიც ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავთან არის გასწორებული, წარმოადგენს კიდობანსა და ორ დამფარავ ქერუბიმს. ეზეკიელი პირველ თავში არის შეყვანილი საწმიდარში, და როდესაც იქ არის შეყვანილი, იგი იმყოფება ალყამდე ხუთი დღით ადრე, იმ ალყამდე, რომელმაც იერუსალიმის განადგურება გამოიწვია, რაც სიმბოლურად მოასწავებს მალე მოსალოდნელ კვირადღის კანონს. კვირადღის კანონი ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავში წარმოდგენილია სულთმოფენობითა და კარვობის დღესასწაულით. ეზეკიელი ოცდამეათე წელს იმყოფება, ხოლო ოცდაათი არის იმ სამი გამოცდიდან მეორის პერიოდი, რომლებიც ერთად მალაქიას მესამე თავის ღუმელის ცეცხლს შეადგენს. მეორე გამოცდა წარმოდგენილია ოცდაათი დღით, ისევე როგორც ეზეკიელი იმყოფება მეჩვიდმეტე იუბილეს ციკლის ოცდამეათე წელს, რომელიც იოშias დიდ პასექზე დაიწყო, როგორც ამას ისტორიკოსები უწოდებენ. ეზეკიელი ალყამდე ხუთი წლით ადრეა, რომელიც თვრამეტე თვეს გაგრძელდა, და იგი ტაძარშია, რაც იმ სამი საბოლოო

გამოცდის შუაგულია, რომლებიც ნარჩომს წმენდენ და განწმენდენ. პეტრეც კესარია-ფილიპეში (პანიუმი) იყო, ასევე სამი გამოცდის შუაგულში, როგორც ეს წარმოდგენილია პანიუმით (კესარია-ფილიპე), ფერისცვალების მთით და ჯვრით.

მკ. წ. 592 წელს ეზეკიელი ზებუნებრივად „დამუნჯდა“ და მხოლოდ მაშინ ლაპარაკობდა, როცა ღმერთი უხსნიდა პირს. ეს მდგომარეობა გაგრძელდა იერუსალიმის დაცემამდე, მკ. წ. 585/6 წლამდე. ღმერთმა აიძულა მას ელაპარაკა მაშინ, როცა ალყა დაიწყო, იმ დღეს, როცა მოკვდა მისი „თვალთა სურვილი“, მაგრამ მას არ მიეცა თავისუფლად ლაპარაკის ნება, ვიდრე არ დაეცა იერუსალიმი — ისრაელის „თვალთა სურვილი“. იერუსალიმის დაცემა წარმოადგენს მალე მოსავალ საკვირაო კანონს, და სწორედ აქ იოანე ნათლისმცემლის მამაც — მღვდელი მერვე წყებისაგან, რომელიც ტაძარში მსახურებისას დამუნჯდა, სადაც ეზეკიელიც იყო (ხილვაში) — ასევე დაახლოებით ცხრა თვის განმავლობაში იყო დამუნჯებული. იოანეს შობიდან მერვე დღეს, როცა იოანეს წინადაცვეთდნენ, მას მიეცა ლაპარაკის ნება. ორი წინასწარმეტყველი, რომლებიც საწმიდარში ყოფნისას დამუნჯდნენ. მესამე წინასწარმეტყველი, რომელიც დამუნჯდა, როცა საწმიდარში ქრისტეს ხედავდა, იყო დანიელი. მეათე თავში დანიელი საწმიდარშია, და სწორედ მაშინ, როცა მესამედან მეორედ შეეხება, იგი დამუნჯდება. შუა წერტილში დანიელი დამუნჯდება.

და როდესაც მან ასეთი სიტყვები მიიტხრა, პირით მიწისკენ დავემხე და დავმუნჯდი. და აჰა, ერთი, კაცთა ძეთა მსგავსების მსგავსი, შეეხო ჩემს ბაგეებს; მაშინ გავაღე პირი ჩემი, ვილაპარაკე და ვუთხარი ჩემს წინაშე მდგომს: ოჰ, ჩემო უფალო, ამ ხილვის გამო ტკივილები დამატყდა თავს და აღარ შემრჩა ძალა. დანიელი 10:15, 16.

ლაპარაკი

„ლაპარაკის“ სიმბოლიზმი გამოიხატება მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს, როდესაც შეერთებული შტატები ლაპარაკობს როგორც გველეშაპი; ბალაამის სახედარი ლაპარაკობს; აბაკუმის ხილვა ლაპარაკობს და არ ცრუობს. სამი მუნჯი წინასწარმეტყველი, რომლებიც საწმიდარში ყოფნისას დამუნჯებულნი არიან, იერუსალიმის დაღუპვისას ლაპარაკობენ. ზაქარიასთან, იგი ლაპარაკობს, რათა დაადასტუროს, რომ მისი ძის ახალი სახელი სწორია, და ამით წინასახედ წარმოგვიდგენს ფილადელფიელებს, რომელთაც ახალი სახელი ეძლევათ.

ვინც გაიმარჯვებს, მას სვეტად ვაქცევ ჩემი ღმერთის ტაძარში, და იგი აღარასოდეს გავა გარეთ; და დავაწერ მას ჩემი ღმერთის სახელს, და ჩემი ღმერთის ქალაქის სახელს, ახალ იერუსალიმს, რომელიც ზეციდან ჩამოდის ჩემი ღმერთისაგან; და დავაწერ მას ჩემს ახალ სახელს. გამოცხადება 3:12.

ზაქარიას მიეცა დაფა, რათა დაეწერა იოანეს ახალი საგვარეულო სახელი.

და იყო ასე: მერვე დღეს მოვიდნენ ყრმის წინადაცვეთად და სურდათ, მამის სახელის მიხედვით, ზაქარია დაერქმიათ მისთვის. მაგრამ დედამისმა მიუგო და თქვა: არა, არამედ იოანე დაერქმევა. და უთხრეს მას: შენს ნათესაობაში არავინაა,

ვისაც ეს სახელი ჰქვია. და ნიშნებით ეკითხებოდნენ მის მამას, რა უნდოდა, რომ დარქმეოდა მას. მან კი საწერ-ფიცარი მოითხოვა და დაწერა: იოანეა მისი სახელი. და უკვირდა ყველას. და მცირე გაეხსნა პირი, აეხსნა ენა, და ალაპარაკდა და ადიდებდა ღმერთს. ლუკა 1:59–64.

იოანეს ახალი სახელი შეესაბამება ფილადელფიის ეკლესიას, ხოლო სახელი ზაქარია შეესაბამება ლაოდიკეას, როგორც ეს წარმოდგენილია ზაქარიას ურწმუნოებაში მესამე ანგელოზის უწყების მიმართ. ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებს მიმართავს, ხოლო უკანასკნელი დღეები მესამე ანგელოზის ისტორიაა. ამიტომ ანგელოზი, რომელმაც უწყება მოიტანა, აუცილებლად მესამე ანგელოზი უნდა იყოს. ზაქარიამ უარი თქვა იმის გაგებაზე, რომ უფალი ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიას გვერდს აუვლიდა. ამ წინასწარმეტყველებში ხმის აღდგენის შესახებ კიდევ მეტის თქმაც შეიძლება, მაგრამ ჩვენ გავაგრძელებთ სვლას იოშias წინასწარმეტყველური ხაზის გაგებისაკენ.

იოშias ბორბალი

ჩვენ განვიხილეთ მეჩვიდმეტე იუბილეს ციკლი, რომელიც დაიწყო იოშias პასექზე ძვ. წ. 622 წელს, მაგრამ იოშias ხაზი ძვ. წ. 622 წელზე ბევრად ადრე იწყება. ისრაელის ამბოხებამ, რომელმაც საული ისრაელის პირველ მეფედ აღსვა ტახტზე, აღნიშნა ორმოცი წელი, რომლის განმავლობაშიც მეფე საული იმეფებდა, შემდეგ ორმოცი წელი, რომლის განმავლობაშიც მეფე დავითი იმეფებდა, და შემდეგ ორმოცი წელი, რომლის განმავლობაშიც სოლომონი იმეფებდა. ღვთის უარყოფა, რომელმაც ასე შეურაცხყო წინასწარმეტყველი სამუელი, მოხდა ძვ. წ. 1097 წელს და იწყებს ამბოხების წინასწარმეტყველურ ხაზს, რომელიც ჯვართან დასრულდა, როცა იუდეველებმა განაცხადეს, რომ მათ არ ჰყავდათ სხვა მეფე, გარდა კეისრისა.

მაგრამ ისინი ღადადებდნენ: წაიყვანე, წაიყვანე, ჯვარს აცვი იგი. პილატემ უთხრა მათ: თქვენი მეფე ჯვარს ვაცვა? მღვდელმთავრებმა მიუგეს: კეისრის გარდა მეფე არა გვყავს. იოანე 19:15.

1097 წელს სამი მეფე იმეფებდა თითოეული ორმოცი წლის განმავლობაში, სოლომონის სიკვდილამდე 977 წ. ძვ. წ., რის შემდეგაც სამეფო ჩრდილოეთად და სამხრეთად გაიყო.

და ამის შემდეგ მათ მოისურვეს მეფე; და ღმერთმა მისცა მათ საული, კისის ძე, კაცი ბენიამინის ტომიდან, ორმოცი წლის განმავლობაში. საქმეები 13:21.

დავითი ოცდაათი წლისა იყო, როცა მეფობა დაიწყო, და ორმოცი წელი იმეფა. ხებრონში შვიდ წელიწადსა და ექვს თვეს იმეფა იუდაზე; ხოლო იერუსალიმში ოცდაცამეტი წელი იმეფა მთელ ისრაელსა და იუდაზე. 2 სამუელი 2:4, 5.

სოლომონის მეფობა დაიწყო ძვ. წ. 1017 წელს; ტაძრის საძირკველი დაიდო სოლომონის მეფობის მეოთხე წელს (ძვ. წ. 1013 წელს). მშენებლობა შვიდ წელს გაგრძელდა (3 მეფეთა 6:37–38), და ტაძარი დასრულდა სოლომონის მეთერთმეტე წლის მერვე თვეში. საზეიმო კურთხევა შედგა მეშვიდე თვეში (ეთანიმის თვეში), კარვობის დღესასწაულის დროს (3 მეფეთა 8; 2 ნემტთა 5–7), ძვ. წ. 1006 წელს. მეფეები, ტაძარი და ერი

თითოეული წარმოდგენილია ისტორიაში ოთხას ოთხმოცდაათწლიანი პერიოდით, რომელიც მკაფიოდ აღნიშნავს წინასწარმეტყველურ პერიოდს მეფეებთან, ტაძართან ან ერთან მიმართებით.

დანიელი ტყვედ იქნა წაყვანილი ძვ. წ. 607 წელს, თუმცა ბიბლიური ქრონოლოგების უმრავლესობა ძვ. წ. 605 წელს ასახელებს. ისტორიული ჩანაწერი უნდა შეესაბამებოდეს წინასწარმეტყველურ მოწმობას, და იმ მოვლენათა სიმბოლიზმი, რომლებიც ისტორიის ხაზზეა ისტორიულად აღნიშნული და რომელიც ძვ. წ. 1097 წელს მეფის სურვილით იწყება, რამდენიმე წინასწარმეტყველურ მოწმეს ავალდებულებს, რომ ძვ. წ. 607 წელი იყოს სწორი გამოყენება და არა ძვ. წ. 605 წელი. ძვ. წ. 607 წელი აღნიშნავს მეფეთა ხაზში ოთხას ოთხმოცდაათი წლის დასასრულს, მაგრამ იგი ასევე იწყებს ხაზში არსებული სამიდან ერთ-ერთ მთავარ სამოცდაათწლიან წარმოდგენას. ძვ. წ. 607 წელი აღნიშნავს იმ სამოცდაათი წლის დასასრულსაც, რომელიც დაიწყო მანასეს ტყვეობით ძვ. წ. 677 წელს. ოთხას ოთხმოცდაათი წლის სიმბოლოს პირველი წარმოდგენა (რომელსაც ხაზში სამი მოწმე აქვს) სრულდება იქ, სადაც სამოცდაათი წლის სამი მოწმიდან ერთ-ერთი მთავრდება და სამოცდაათი წლის სხვა მოწმე იწყება; მათემატიკური სტრუქტურა მოწმობს ძვ. წ. 607 წლის სასარგებლოდ, მიუხედავად იმ შეხედულებისა, რომ დანიელი ტყვედ ძვ. წ. 605 წელს იქნა წაყვანილი.

490 წლის შემცველ იმ ხაზში, რომელიც დაკავშირებულია მეფეებთან ძვ. წ. 1097 წლიდან ძვ. წ. 607 წლამდე, ასევე მოიპოვება 490 წელი სოლომონის ტაძრის მიძღვნიდან ზერუბაბელის მიერ გადასახლების შემდგომი ტაძრის მიძღვნამდე, ძვ. წ. 516 წელს. ეს 490 წელი შედგება 420 წლისაგან სოლომონის მიძღვნიდან მისი მეფობის მეთერთმეტე წელს, რასაც ემატება 70 წელი, რომლის განმავლობაშიც ტაძარი ტყვეობის დროს გაპარტახებული იყო, და ჯამში იძლევა 490 წელს. არტაქსერქსეს მესამე ბრძანება 59 წლის შემდეგ, ძვ. წ. 457 წელს, გამოიცა და აღნიშნავს იმ 490 წლის დასაწყისს, რომლებიც ღვთის ხალხისთვის იყო „დადგენილი“ (მოკვეთილი, დანიელი 9:24) და რომლებიც დასრულდა 34 წელს, სტეფანეს ჩაქოლვით. ცხადია, არსებობს მრავალი სხვა ღრმა ქრონოლოგიური მოწმობაც იმ წინასწარმეტყველურ ხაზში, რომელიც იწყება ძვ. წ. 1097 წელს ღვთისა და წინასწარმეტყველების სულის უარყოფის საფუძვლოვანი განდგომილებით და სრულდება მაშინ, როდესაც სტეფანემ იხილა ქრისტე, რომელიც ღვთის მარჯვენით იდგა. ამ მოწმობაში ჩვენ ვპოულობთ იოშიას წინასწარმეტყველურ ბორბალს.

მე ვამბობ „საფუძველმდებარე განდგომილებას“, ვინაიდან ამ რიგის დასაწყისი მიუთითებს იმ დროს, როდესაც ისრაელმა უარყო ღმერთი, როგორც მეფე, თავისი სურვილით ჰყოლოდა წუთისოფლისეული მეფე, და ამით აღნიშნა ისრაელის ადამიანური მონარქიის საფუძვლის დადება. ამას ასევე ვწერ იოშიას ბორბლის შესახებ, რადგან მისი მნიშვნელობაა „ღმერთის საფუძველი“, და იგი სიმბოლოა როგორც საფუძვლისა, ასევე ღვთის ხალხის საფუძველმდებარე განდგომილებისა.

როცა სოლომონი გარდაიცვალა და თორმეტი ტომი ჩრდილოეთად და სამხრეთად გაიყო, იერობოამის მიერ ყალბი თაყვანისცემის სისტემის მიძღვნა ურჩმა წინასწარმეტყველმა ამხილა, და მისი მხილება შეიცავდა წინასწარმეტყველებას

მომავალი მეფის შესახებ, რომლის სახელი იყო იოშია. ერობოამისა და ჩრდილოეთის ათი ტომის საფუძვლმდებარე განდგომილების ჟამს ნაწინასწარმეტყველები იქნა იოშias და მისი აღორძინების შესახებ, რომელიც ძვ. წ. 622 წლის დიდი პასექით არის აღნიშნული. ეს აღორძინება განპირობებული იყო მოსეს წერილთა აღმოჩენითა და ღვთის ხალხზე განკითხვის გამოცხადებით მათი განუწყვეტელი განდგომილების გამო. როცა მოსეს წერილებიდან სიტყვები წაეკითხა მეფე იოშias, ამან ძველი აღთქმის ისტორიის უდიდესი აღორძინება წარმოშვა. მომავალი შვილის შობის შესახებ წინასწარმეტყველება, რომელსაც იოშია უნდა დარქმეოდა, ასევე შეიცავდა საფუძვლმდებარე განდგომილების წინასწარმეტყველურ დაგმობას, რომელიც მეფე ერობოამის წინააღმდეგ იყო მიმართული ურჩი წინასწარმეტყველის მიერ.

როგორც დანიელი უწოდებს, მოსეს წყევლა არის ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“, და იგი იქცა უილიამ მილერის ფუნდამენტურ აღმოჩენად, რომელიც ადვენტიზმის ფუძემდებლური ჭეშმარიტებების სიმბოლოა. მილერის უწყების გაძლიერება 1840 წლის 11 აგვისტოს განხორციელდა „იოშias“ ლიჩის საქმიანობით 1838 და 1840 წლებში. 1863 წელს ეს საფუძვლები გვერდზე გადაიდო და „შვიდი ჟამი“ იქცა სიმბოლოდ არა მხოლოდ ფილადელფიელი მილერიტების ფუძემდებლური ჭეშმარიტებებისა, არამედ აგრეთვე ლაოდიკიური მილერიზმის აჯანყებისა საფუძვლების წინააღმდეგ. პირველი და მეორე ანგელოზების მილერიტების ისტორია შეიცავს „იოშias“ სიმბოლიკას, რომელიც ასო-ასო განმეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში. იოშias ბორბალი უკან სწვდება მეფე საულის ჯადოქრობამდე და შემდეგ სრულიად იქამდე, რომ ლაოდიკიური მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია კვირის კანონის დროს პირიდან იქნება ამონთხეული. ეზეკიელში იოშias ბორბალი ახლა იხსნება, როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის კულმინაცია.

ამ საკითხების განხილვას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.